

Lumihiutaleet puhtoiset alas pilvistä leijailevat, herkän pitsisinä, erilaisina. Niitä kielelläni pyydystän, annan sen kylmyyden suussani maistua. Selälleni lumihankeen heittäydyn, teen onnessani lumienkeleitä siitä yhä nauttien. Auringonsäteet saavat lumen välkehtimään miljoonin valopilkuin. Valopilkut tanssivat lumihangella riemuissaan, säihkyvät timanttien tavoin. Yhä uudelleen lumienkeleitä teen puhtoiseen lumeen. Monot jalkaani sujahtavat, hiihtomatkan alkua keskellä luonnon ihmeiden. Rauhallisuus metsän huomassa vangitsee ja tyyntyyttää. Silloin stressi sisimmässäni hetkeksi hellittää, voin vaan antautua siihen rauhaan ja Jumalan läsnäoloon. Jumalan rakkaus pois pyyhkii katkeruuden ja turhan, kuluttavan vihan. Sinä hetkenä syvä levollisuus sydämeeni jää. Edes hetkittäinen vietetty aika keskellä metsää, jo ihanasti poistaa rintaa puristaneen vanteen ja helpottaa pahaa oloa, kunnes on aika siirtyä takaisin maailman kuluttavaan sykkeeseen.